

Úvodník

Drazí čtenáři, hrstka z nás včetně mě se ještě brání zuby nehty, ale většina už podlehla a zabředla do obvyklé školní rutiny – časné vstávání, spěch, stres, únava, ... atd. Jediné, co nás dosud drží nad vodou jsou víkendy (=světla na konci tunelu), a proto jsme se rozhodli vám toto trápení ulehčit a to dalším číslem školního časopisu. Dočtete se o tom, co jsme tento měsíc prožili a než ta vlna nostalgie pomine, doufejme, že zase alespoň o kousek víc přiblížíme víkendy.

Hodně sil při čekání na volné dny přeje vaše redakce

Už třetí den jsem ho pozorovala, jak přemýšlí. Věděla jsem, že se mu něco vrtá hlavou. Většinou mi řekl, když měl nápad, smutek, radost, obavy. Teď se v očích daly zahlédnout všechny možné emoce, ale slovy je nepopisoval. Zrovna jsme společně v lese sbírali dřevo na večerní ohniště, stmívalo se a ticho prostupovalo s odcházejícím sluncem. Přišel ke mně a opatrně se zeptal: „Víš, který je rok?“ Chvilku jsem mlčela, zaskočil mě. Odpověď jsem neznala, ale zkusila jsem odhadem se zdviženým obočím a nádechem tázavého tónu: „2028?“. „Možná máš pravdu,“ řekl smutně. Mlčel, než nasbíral další hromádku uschlých větviček. „Je to jenom hra!“ zakřičel najednou, až mi z rukou spadlo drobné lesní ovoce. „Jaká hra?“

Cestou zpátky mluvil skoro bez nádechu. Zoufalým tónem, přesto nabitým nadějí mi začal všechno vysvětlovat. „Nemusíme tady žít! Martani, kteří útočí na naše obydlí, jsou ovládaní lidmi z města, ne naopak. Jsme dlouho od civilizace, ale ne daleko. Pořád doufáme, že odletí domů a my se nastěhujeme do svého opuštěného města a vrátíme se k normálním životům.“ On mě přesvědčil o tom, že nikdy neodletí, nemají jak. Jsou vytvořeni pro naši hru, která se stala realitou pouze v našich hlavách. Konečně jsem si vybavila vzpomínky na dobu před „hrou“. Všechno bylo jasné s posledním paprskem toho dne.

U ohně jsme jako obvykle snědli, co jsme sehnali. Někdo jedl opečené maso z hlodavců, někdo byl zběhlý v bylinách a houbách. Potravu jsme se naučili shánět v celku rychle, přesto už nikdo neznal sytost. Pár lidí jen ohřívalo tělo, jiní mluvili o zvládnutí zítřejšího dne. Možná chtěly stroje zítra opět zaútočit na lesy, ale s jistotou se jim nic takového nepovede. My dva jsme měli plán.

Zůstali jsme u dohasínajícího popela sami. Ostatní zálesáci usnuli pod vlastnoručně vytvořeným přístřeším hlubokým spánkem. Mezitím jsme se s lehkým napětím vydali na cestu do města. Myslím, že se ho nikdo neodvážil navštívit už přes rok. Na ulicích nesvítily lampy, komu taky. Procházeli jsme uličku po uličce, až jsme konečně našli „martany“. Čtyři leželi na zemi, jakoby snad ani nefungovali. Rychle jsme našli konce jejich ocelových noh, abychom znemožnili další pohyby. Zneškodnit dvanáct končetin ocelových konstrukcí zabere poměrně hodně času, i tak jsme to ale zvládli. Vyčerpaní a unavení jsme málem usnuli, nebýt rozsvíceného okna v nedaleké budově, které zářilo na temné město jako maják na moři. Můj přítel se rozběhl za tím světlem jako šileneček.

POKRAČOVÁNÍ NA STRANĚ 11

HALLOWEEN

25.10.2016

V úterý 25. 10. 2016 se na naší škole pořádala akce zvaná Halloween. Tak jako každý rok byla sextánům tradičně přidělena funkce průvodců. Všichni tuto zprávu přijali s radostí, kdo by se také ostatně nechtěl ulít ze školy a to zcela „legálně?“ V osm hodin ráno se všichni zúčastnění, převlečení do halloweenských masek, kteří měli to štěstí a při cestě do školy je neodchytili pracovníci psychiatrické nemocnice, shromáždili v prostorách před bufetem. Ani ne za půl hodiny jsme uslyšeli hlasitý povyk - přišla první „vářka.“ Než jsem se stačila zorientovat, už směřem ke mně nějaká učitelka popostrkovala skupinu pěti kluků, se slovy, že je mám na starost. Vyčerpaný výraz v její tváři hovořil za vše-byla ráda, že se jich zbavila. Úsměv z tváře se mi začal pomalu vytrácet. První zdání bylo naštěstí klamné. Ze zdivočelých jedinců, kteří na první pohled vypadali, že trpí poruchou ADHD se nakonec vyklubala banda okouzlujících klučíků, s nimiž jsem postupně prošla všechny předem připravené třídy od učeben němčiny, francouzštiny a ZSV až k laboratořím biologie a chemie. Když jsme všechno prošli, vyčerpaná jsem se sesunula na lavičku. Největším překvapením pro mě bylo to, když se mě jeden hošík ze skupiny upřímně zeptal: „A to už je všechno?“ Opravdu by mě zajímalo, kde se v nich ta energie bere. Bohužel už jsem to nestačila zjistit, jelikož je začali svolávat k návratu do jejich školy.

Dárcovství krve

Už skoro měsíc a půl uběhlo od doby, kdy studenti našeho gymnázia navštívili transfúzní oddělení v Olomouci za účelem darovat krev, zachránit život. Dá se tedy předpokládat, že minimálně patnáct lidí ze školy dosáhlo osmnácti let, padesáti dvou kilogramů, zároveň neprodělali infekční onemocnění jater, TBC, kapavku ani syfilis. Nejsou alkoholici, v posledních měsících nebyli ve vězení a v letech 1980 – 1996 nepobyvali delší dobu ve Francii či Velké Británii. Podmíněk darování je hodně, ale pokud je splňujete, rozhodně zvažte možnost pomáhat vlastní krví. Jestliže se rozhodnete vyzkoušet si odlehčení o půl kilogramu, měli byste vědět, do čeho jdete, a proto se pokusím popsat průběh takového odběru. Osobně jsem se nezúčastnila, protože nesplňuji minimálně jednu z podmínek (zatím), ale díky hodnému spolužákovi mám poměrně podrobné informace.

Na oddělení vás přivítá zdravotní sestra, která má speciálně pro školu připravenou krátkou přednášku. Následuje přesun do místnosti, které se říká transfúzka a povinnost v ní je mít nazuté návleky na botách. Rozdají se velmi podrobné dotazníky, které zjišťují vše potřebné nejen ohledně zdravotního stavu. Poté přistoupíte k pultíku, kde si na vás zapíší kontaktní údaje a znovu se ptají na otázky z dotazníku. Obdržíte číslo a jdete čekat na první menší odběr, který zkoumá krevní obraz. Během deseti minut si vás zavolají na další prozkoumání teploty, tlaku, atp., a nečekaně se ptají i na dotazník, přičemž je možné, že s odpovědí bude problém kvůli plné puse rohlíku a nemocničního čaje. Zde nastává okamžik pravdy, protože pokud vás nepustí dál, dárcem se nestanete. Když pustí, dostanete lístek se samovyločením, abyste v případě špatného svědomí zaškrtnli možnost nesouhlasím s darováním a krev byla po odběru zničena. Nakonec přichází na řadu samotný odběr. Po umytí a desinfikování rukou obdržíte vlastní jednorázovou transfúzní soupravu, kterou dáte sestřičce, aby ji nachystala. Po vpíchnutí jehly máte veget, nic neděláte, jen si povídate se sestrou. Za odměnu na závěr navštívíte bufet, kde se posilníte pořádným jídlem a pitím a můžete jít s dobrým pocitem domů, nebo kamkoliv, kam vás nohy zavedou.

Troufám si tvrdit, že dárcovství není jen záležitost fyzického charakteru. Můžete zachránit lidský život, což mi přijde jako dostatečná odměna za jedno krvavé ráno a překonání strachu z bolesti. Tak co, kdo půjde příště?

Venku se snáší unylé a sychravé počasí, za to u nás doma vládne bujará nálada. Sešlo se nás tu dohromady sedm dívků, abychom se společně připravili na ten slavnostní večer. Tam se jedna fintí, druhá nadávajíc vyrábí motýlky, ta se zas snaží zahnat trému gumovými medvídky a já se snažím být jako hostitelka každému po ruce.

Tentokrát již před pátou hodinou odpolední, kdy už se tiše stmívá, zamykám dveře od domu a nabíráme kurz MKZ. Asi takhle se cítí odsouzený, když kráčí na popravu, mihne se mi hlavou.

Než se nadějeme jsme na místě, pro jednu včas. Teď následuje prostor na osvojení si nového tance polonézy a zopakování již naučených.

Během zkoušek se kolem bleskne správce budovy, následovně zaslechnu, že nastavil teplotu na 22 stupňů. Náš taneční instruktor se zděsí a honem hlásí, že 18-19 stupňů bude bohatě stačit. Ať už se správce o nápravu pokusil nebo ne, ortel byl vyneseno, celý večer mi mělo být jak v sauně.

Po hodině nácviků, kdy jsme se znovu přesvědčili s partnerem o tom, že umíme úplný houby, dostáváme přestávku, pak pojedeme už na ostro.

Sál se plní a my si po kratoučké pauze sedáme na svá místa. Všechno začínáme slavnostní polonézou a seznamovací mazurkou, při této příležitosti každá tanečnice od svého partnera obdrží květinu, nejčastěji růži. Poté podle instrukcí vedoucího kurzu střídáme různé druhy tanců, od latinskoamerických, standardních až po skupinové.

Ze začátku se neustále upravuji, snažím se držet správné postavení a dát do tance všechnu svou sílu, ke konci se mi však pletou nohy, sužuje mě neskutečná žízeň a padá na mě únava, i přes všechny tyto trable se ze široka usmívám.

A konečně přichází na řadu poslední tanec ... a po něm už jen čirá euforie z konce. Teď už se jen rozbíhám směrem k baru a naráz vyžahnu půl litru vody, och nikdy nebyla tak osvěžující! Sedám se na židli, která snad nemůže být měkčí a spokojeně jak mimino se usmívám na ostatní.

Po dostatečném odpočinku si už jen vyměníme motýlky a náhrdelníky, kdy jsem velmi zaskočená mnohdy pečlivou přípravou a originálními nápady. Další část večera je uzavřena a začíná nová, a to ponechání prostoru široké veřejnosti.

Konečně si tančíme, co chceme, jak chceme a s kým chceme, otcové s dcerami, synové s matkami, holky s holkami, kluci s kluky. Do postele dotančím kolem jedenácté večer a celá noc se hemží sny o jivu, cha-che, fox-trotu, mazurce, polce,...

Půlkolona

Na půlkolonu jsem s přáteli vyrazila především kvůli tanci, ale také abych se podívali, jak to jde nebo nejde mladším kamarádkám.

Když jsem dorazila na místo a uvítala se s nervózními kamarádkami, opravdu jsem ocenila, že tohle už mám dávno za sebou. Nervozita z nich byla cítit na metry daleko. Ještě jsem si s nimi v stíněných prostorách dámských záchodů zopakovala pár základních tanců a pak jsme vyrazili do hlavního sálu. Holky na svá místa a já na balkon, abych mohla tento večer zdokumentovat.

Svoje představení zahájili slavnostní polonézou a mazurkou, při které slečny dostaly nádherné kytky. Pak pokračovali mnoha dalšími tanci a myslím, že po chvíli ze všech opadla i ta tréma a začali si večer užívat naplno. K vidění byla spousta standardních i latinskoamerických tanců. Svůj výstup zakončili předáváním motýlků nejlepším tanečnickům a náhrdelníkům nejlepšími tanečnicím.

To už trémou netrpěl nikdo a všichni si začali užívat volného programu. Konečně jsme si mohli zatancovat i my, diváci.

Tento večer byl skvělým zážitkem a někteří z nás byli příjemně překvapeni, že si vzpomněli na většinu tanců aspoň na úrovni páté lekce.

Už se moc těšíme na kolonu a tímto zároveň všechny zveme. Takže v pátek 16.12. od 18 hodin v MKZ Šternberk.

Gaudeamus

3.11. jsme jako studenti předmaturitního ročníku vyrazili na jednodenní výlet do Brna, na evropský veletrh pomaturitního a celoživotního vzdělávání – Gaudeamus.

Jeli jsme po skupinkách bez učitelského dozoru, takže si každý mohl vybrat v kolik a čím pojedete. Někteří vyjeli už před sedmou, někteří až po osmé a i tak jsme všichni stihli, co jsme potřebovali.

K dispozici bylo i testovací centrum, abychom zjistili jakou školu si vybrat, ale skoro nikdo z nás se nedozvěděl nic nového - všem vyšlo co tak nějak očekávali.

Ani jsme se nerozdělovali a prošli jsme celý areál společně. Spousta škol měla velice schopné reprezentanty, kteří nám řekli téměř vše, co jsme potřebovali o studiu na dané škole vědět, ale některé hostesky svoji práci moc nezvládli, a tak jsme se rozhodli, že stejně musíme některé školy navštívit na DOD.

Na letošním brněnském Gaudeamu byla také spousta možností zábavy. Například UP měla k dispozici invalidní vozíky, aby si je mohli kolemjdoucí zkusit. Vozíky byly velmi oblíbené, dokonce jsme i uspořádali závody! Díky právnické fakultě UK si zase mohli návštěvníci zahrát divadlo před obecníkem. Studentská obdoba pořadu Soudní síň pobavila po celou dobu trvání veletrhu jistě stovky studentů.

Výlet do Brna jsme si nakonec celkově užili a vše všem doporučujeme další ročníky!

TALENT OLOMOUCKÉHO KRAJE

Olomoucký kraj už každoročně v říjnu vyhlašuje největší mladé talenty v soutěži Talent Olomouckého kraje (...jak originální název...). Školy vždy nominují své nejlepší studenty v různých oborech a vedení našeho kraje pak hrstku z nich ocení finanční odměnou, diplomem a praktickými vychytávkami jako jsou odrazky na kolo nebo pumpička.

Myslím, že ani nebudu potřebovat sarkasmus, když budu tvrdit, že naše škola v této soutěži nikdy moc nezářila. Ne, že by úspěchy nebyly, ale konkurence je stále velká, a tak na výsluní stáli vždy dva studenti, když se zadařilo. A proto byl možná letošní úspěch tak překvapivý.

Nejenže škola a její studenti vyhráli hned několik kategorií, ale troufám si říct, že náš gympl tento ročník naprosto ovládl. Na stupních vítězů se ocitli 4 naši studenti - **Stázka Bryndová** (humanitní obor), **Kristi Pimerová** (také humanitní), **Vojta Cina** (technický) a již bývalá studentka **Anička Skácelová** (do třetice humanitní).

Vzhledem k jejich obrovským úspěchům ve všemožných soutěžích a výhrách dalších nominovaných byla škola oceněna prvním místem v humanitních oborech, druhým místem ve sportu, třetím místem v přírodovědných oborech a prvním místem v technických oborech.

Tato ocenění převzali studenti a paní ředitelka na slavnostní akci pořádané Olomouckým krajem, jejíž součástí byla i vystoupení talentovaných nebo třeba raut. „**Předávání bylo hezké, usmívala jsem se.**“ popisuje atmosféru Stázka. „**Raut byl fajn, najedla jsem se.**“ stručně nám sdělila Kristýna. „**Na oceňování se mi moc líbilo a chtěl bych poděkovat své škole, protože bez ní bych to jaktěživ nedokázal.**“ vyjádřil se ke svému úspěchu Vojta, oceněný už druhým rokem.

Tak to vidíte. Příště můžete být oceněni klidně i Vy, stačí dělat něco navíc!

Kája

Chemická exkurze aneb jak se ulít ze školy

Ve čtvrtek 13.října jsme se spolu se sextou vydali na exkurzi do nošovického pivovaru Radegast a do Dolních Vítkovic, kde se dříve vyrábělo železo.

Ráno před školou jsme vyhlíželi autobus, který nás měl dovést na místo. Asi po desetiminutovém čekání jsme nastoupili do autobusu. V autobuse nezbylo jediné místo.

Asi po hodině jsme dorazili do Nošovic. Před námi stála obrovská budova s nápisem Radegast. Nejprve jsme zhlédli krátký dokument a poté se každá třída zvlášť se svým průvodcem, vydala na prohlídku areálu. Prošli jsme si celý areál, ale výrobu piva jsme na vlastní oči neviděli kvůli hygieně.

Jako další byla exkurze v Dolních Vítkovicích, kde se dříve tavilo železo. Nasadili jsem si na hlavy žluté helmy a šlo se. Prošli jsme si celý areál spolu s průvodcem, který byl tímto přímo nadšený.

Asi po hodině a půl výkladu a prohlídky jsme se vydali celí promrzlí a šťastní do autobusu a odjžděli ke škole.

Verča

Martinské slavnosti

Tradičně jako každý rok přijel 11. listopadu svatý Martin na bílém koni. No, letos to vlastně mohl být Evžen na bílém koni, jelikož sněžilo už den předtím. Takhle brzo nestěžilo ani nepamatuju. Doufám tedy, že to vydrží až do Vánoc. I když nebyl sníh, zima na sebe nenechala dlouho čekat. V pozdních hodinách návštěvníci ze strachu z omrzlin hledali útočiště uvnitř hradu. Zejména pak u našeho stánku s vínem. To letos teklo proudem. Zajímalo by mě, kdo ty názvy vín vymýšlí. Asi někdo barvoslepý když pojmenovává červené víno modré nebo dokonce bílé. „Tak holky, které z nich je podle vás nejlepší?“ Tuto otázku jsme dostávaly co pět minut. Místo odpovědi jsme se omluvně usmály a hledaly pomoc u pana profesora. Jistě to vypadalo jako nesmělý projev naší neznalosti, ale ve skutečnosti jsme měly strach, aby se nepřišlo na to, proč v jedné lahvi nenápadně ubývá tektutiny... (dělám si legraci, přísahám, že vše probíhalo ve vsí počestnosti, protože tam přišlo tolik lidí, že na žádnou degustaci nemohlo být ani pomyslení). Čas utíkal rychle a práce nám šla od ruky. Občas jsme zaslechly doprovodný program venku, muziku i nějaké to smlouvání o ceně perníku či opileckou rvačku. Prostě krásné zvuky nadcházející zimy.

RECITAČNÍ SOUTĚŽ

2.11.2016 se na naší škole uskutečnila recitační soutěž. Soutěžilo se ve čtyřech kategoriích: autorská, prima/sekunda, tercie/kvarta a vyšší gymnázium. Všichni účastníci byli skvělí!...už jen ta odvaha, že do toho šli! Výsledky byly mnohdy velmi těsné. Teď se můžete podívat alespoň na první tři nejlepší z každé kategorie.

KATEGORIE AUTORSKÁ

1. Pavlína Grossová, I.A
2. Karolína Neumannová, I.A
3. Ondřej Kořínek, IV.A

KATEGORIE PRIMA/SEKUNDA

1. Petr Kubalík, II.A
2. Eliška Spurná, II.A
3. Soňa Grossová, I.A

KATEGORIE TERCIE/KVARTA

1. Kateřina Horáková, IV.A
2. Denisa Mentlíková, III.A
3. Helena Posíšilová, IV.A

KATEGORIE VG

1. Natálie Červinková, 1.A
2. Lucie Marková, VI.A
3. Anna Bartoňková, 1.A

Robin Hood

V úterý 8.11 jsem se já a další zájemci z IV.A v čele s paní profesorkou Kotkovou a za doprovodu p. prof. Němcové vydali do Moravského divadla v Olomouci na večerní představení.

Název Robin Hood nám všem napovídal, že to bude „něco“ související s dějepisem, tudíž „něco“ opravdu nudného v podobě divadla. Navíc ještě z pohledu paní profesorky byla celá tato akce považována za akci školní, takže jsme nemohli odjet jinak, než s našimi milujícími rodiči ochotnými si nás vyzvednout kolem desáté večer. Nebo jsme si mohli uspořádat takzvané „spaní v bytě u třídní“.

I přes tato trochu pesimistická očekávání 23 mých spolužáků v sedm hodin večer usedlo do obrovského sálu na vypolstrované sedačky a s vypnutými mobilními telefony napjatě očekávalo začátek jednoho z nejúspěšnějších divadelních představení roku. A taky jsme se dočkali. Bylo to dokonalé. Herci byli dokonalí. Příběh byl dokonalý.

ČASOPIS KE STAŽENÍ

A hlavně-humor byl dokonalý. Celé představení jsme se doslova popadali za břicho. Nikdo z nás asi nezapomene na ty nejlepší hlášky, kterých byl opravdu nespočet a dívčí osazenstvo určitě nezapomene na pohledného šerifa v podání Vojtěcha Lipiny. Náš závěrečný potlesk ve stoje si „to všechno“ rozhodně zasloužilo.

Představení jsme si všichni moc užili a vzpomínat na něj budeme určitě ještě hodně dlouho. Myslím, že za celou naši třídu mohu toto humorné pojetí příběhu zbojníka Robina Hooda s dobrým koncem všem doporučit, i když ta nejbližší představení už budou asi zcela obsazená.

Kája a kolektiv IV.A

POKRAČOVÁNÍ ZE STRANY 1

Zřejmě mu vážně chyběli ostatní lidé, když si ostatní vsugerovali, že žádní lidé kromě nás již neexistují. Rozběhla jsem se za ním. Ani se nevydýchal a bušil zběsile na dveře. Otevřeli se pomalu, napřed na zástrčku.

Když muž zpoza dveří pochopil, o koho jde, otevřel dokořán a my bez pozvání vstoupili na teplý koberec. Mlčeli jsme. Bála jsem se, aby přítel nezačal být agresivní na muže, který jen hleděl. Místo toho ticho prolomila věta: „Víte, který je rok?“ „2026,“ řekl. „Chcete mi tvrdit, že jste nás nechali dva roky žít ve strachu z mimozemšťanů v lese, jen pro vlastní srandu?!“ „Nedostali jsme příkaz to skončit, z naší strany bylo všechno ok. Jak jsme měli vědět, co se děje u vás? Mysleli jsme si, že jste spokojení, když nikdo nepřišel ukončit hru. Věděli jste přece, že žádní marťani nepřiletěli. Vždyť na ten projekt padly dva miliony dolarů!“ „Víte pane, mezi náma někteří zapomněli na existenci peněz, uvěřit v mimozemšťany pak už není tak složitý. Když vás do toho straší třikrát týdně obří monstrum a musíte se starat o vlastní přežití, nevěřili byste, co váš mozek dokáže vymyslet.“

Po dvou letech se vrátilo domů dvacet čtyři účastníků LARP hry, která se vymkla z rukou těm, kteří paradoxně vůbec nestrádali. Dvanáct obyvatel lesa, dvanáct ovladačů a tři tuny oceli se ráno sešli, aby si dali společnou snídani a provedli nejdelší reflexi, jaká kdy byla zaznamenaná.

Iveta Zdařilová